

preko skale brizgajočimi penami. Gospod Dominik je prestrašeno pogledal na obzorje.

«Vihar bo, gospodična Avrelija!»

Z radostnim vzklikom je planila pokoncu in objela z razprostrtimi rokami val, kakor objame hrepeneča žena najdenčka.

«Vihar! In zato ostanem tu na skali, gospod Dominik, pa če treba, do večera — —»

In vnovič je zajela z rokami vode in jo razpršila okrog sebe.

«A jaz se odpeljem nazaj k bregu, gospodična Avrelija! Čoln vam je na razpolago — —»

Z zmagovalnim smehom je zaplesala na skali.

«Rekla sem, da ostanem!»

Gospod Dominik je nategnil vrvi, in ko se je dvignjeno jadro napelo v vetru, se je poslovil mirno:

«Saj skala nima srca! Zato na svidenje pozneje, po viharju!»

In z brega vabeča Klariničeva hiša ga je gledala kakor začaran grad, nad njo v ostrih trikotih bodeči oblaki pa so se zavrtali v njegove sanje kakor temni vprašaji — —

Tistikrat je prišumel do plahutajočega jadra visok val, iz njegovih pen je zrastle v čolnu drhteče žensko telo, gospoda Dominika se je oklenilo dvoje svetlih, še mokrih rok in v njegov obraz so se strastno vsesale Avrelijine ustnice.

Janko Glaser:

Elegija.

Pol dneva vožnje na vsako stran:
od juga do sevéra,
od jutra do večera —
in že iz tal mejniki štrle
in že je konec naše zemljé:
še je tam preko brat, je tujcu tlačan!

In niso milijoni, komaj tisoči so,
ki ljubijo majhno zemljo to;
o, morda niti tisočev ni:
brez ljubezni ta bedna zemlja leži! ...

Brez preteklosti narod, brez razmaha,
v epopeji rodov, ki buči čez zemljó,
ponosne tujé lepote samó
trubadurska ponižna pesem plaha. —